

**GELUKKIG
geadopteerd**

GELUKKIG geadopteerd

Een verzameling korte verhalen en gedichten

Mirjam Noach

Schrijver: Mirjam Noach

Coverontwerp: Honeyhead | Jip van Egdom

ISBN: 9789465013480

© 2024 Mirjam Noach

Uitgeefplatform Brave New Books

Contact: mirjamnoach@gmail.com

Voor mijn nichtje Naomi

Voorwoord

De verhalen die zijn verteld en geschreven over adoptie zijn talrijk. En ieder verhaal is anders. Wat in die verscheidenheid vaak doorklinkt, is een negatieve ondertoon. Wat mijzelf betreft spreek ik graag over een geslaagde adoptie. Een verhaal met een positieve boventoon.

Adoptie kan alleen bestaan nadat definitief is besloten afstand te doen van het kind. Afstand doen en adoptie zijn twee verschillende processen. Voor mij kleeft aan het afstand doen een trauma dat ik de rest van mijn leven meedraag. Daartegenover, als keerzijde van de dualiteit, staat de immense vreugde en het besef van de onvoorwaardelijke liefde van mijn ouders voor mij. Ik was hun dochter, samen met mijn broer vormden we een hecht, liefdevol, leuk en warm gezin. Ik had me geen betere ouders kunnen wensen.

Ode aan mijn ouders

Een podium voor mijn moeder

Misschien neem je nu wel meer ruimte in dan in mijn jeugd. Alsof ik je nu veel beter begrijp. Jij, lieve Johanna, verdient een portret. Een portret zoals ik je zie op de tekening die is gemaakt van de foto die werd genomen toen je tachtig jaar werd. Waar je haar zo mooi zit, en je ogen groot zijn en stralen. Die ogen, met die grijsblauwe kleur. De vrolijkheid en onbevangenheid die daarin zijn vastgelegd had ik je iedere dag van je leven gegund.

Als huisvrouw, echtgenote en moeder van twee kinderen, had je een zorgtaak. De meest onzichtbare en ondankbare rol.

Nu pas zie ik jou echt. De welbekende spiegel is ook mij voorgehouden nu ik opgroeiende kinderen heb. Je poetste, kookte en waste. Je streek de was tijdens *Goede tijden, slechte tijden*. Je was altijd bezig met je gezin. Je gedachten maakten overuren terwijl je de volgende traptrede met de stofzuiger onder handen nam.

Je was streng en strikt. Regels zijn regels. Thuiskomen als de straatverlichting aan gaat. Niet op de pas gedweilde vloer lopen, ook niet met je pantoffels aan. Soms was ik bang voor je.

Zorgeloos was je op vrijdagochtend, die was voor jou. Dan zat je al vroeg bij de kapper. Daar las je *Story* of *Privé* en wachtte je totdat je bij jouw vaste kapster terecht kon. Ik weet dat je over jouw kinderen vertelde. Alles wat wij deden was bijzonder. Jouw kinderen, jouw trots. Of je had het over papa, jouw held. Jij was altijd al stapeldol op hem. Jullie woonden bij elkaar in de straat in Amsterdam. Je hebt op hem gewacht, op jouw Ron, totdat de oorlog voorbij was en hij veilig uit Friesland kon terugkeren.

In mijn ogen aanbad jij de grond waar hij op liep.

Het bordje pap op de eettafel. Bambix met warme melk en hagelslag. Venz. Puur. Jij zit in je duster in de keuken, op de kruk bij het aanrecht. We zeggen goedemorgen. Gaat het mij om de pap of de hagelslag?

Jij bent al ruim een uur wakker. Je hebt vast al een handwas gedaan of de broodjes gesmeerd voor Richard en mij om mee te nemen naar school.

De deur van de huiskamer naar de keuken is dicht. Die van de keuken naar de tuin is open. Je drinkt koffie en rookt een sigaret. *The Three Castles*, twintig stuks in een felgele verpakking met drie zilverkleurige torens. Scherpe Engelse tabak, zonder filter. Ik ruik het nog. Als ik klaar ben met eten, zet ik het bordje op het aanrecht, jij zet het daarna in de afwasmachine.

We geven elkaar een kus als ik de deur uitga.
'Goed je best doen, hoor. Wees voorzichtig.'
Dag mama, jij verdient een podium.